

že jsou zde zvláštní okolnosti, jež by mu byly pohnutkou, aby svého vrchnostenského práva použil. Ale pak dané povolení má povahu pouhé výsady, závislé na vůli osoby k jejímu povolení oprávněné, nikoli však úředního aktu, odpovídajícího nějakému subjektivnímu právu jednotlivcovu, k jehož uplatnění by mu právní řád poskytoval dostatečný základ.

Na této povaze onoho povolení nebylo změněno nic svrchu uvedenými kompetenčními normami, řešícími toliko otázku, které orgány státní správy budou na základě všeobecně jim uděleného zmocnění panovníkem nadále povolány výsadu tu udíleti, když nepřistoupily momenty další, z nichž by bylo lze souditi na přesun základu pro úkon ten s vůle orgánu povolujícího v právní dispozici jednotlivce chráněnou právním řádem, čímž by ona výsada nabyla povahy subjektivního právního nároku.

Potom však odepřením žádaného povolení nebylo porušeno žádné subjektivní právo státní, a bylo proto zamítnutí stížnost jako bezdůvodnou (§ 2 zák. o ss), aniž bylo třeba zabývatí se vývody stížnosti, týkajícími se důvodů nař. výroku.

Pokud by bylo lze ze stížnosti souditi, že spatřuje dostatečný základ k žádanému povolení již v tom, že, jak tvrdí, změna jména, již se nyní domáhá, byla povolena již býv. rak. vyslancem v Petrohradě, byla by stížnost bezdůvodná, když by šlo o výrok orgánu k úkonu tomu podle cit. svrchu norem nepřislusného, nehledí-li se ani k otázce, zda šlo tehdy vůbec o akt, jež onen dekret dvorské kanceláře má na mysli neb o úkon rázu jiného.

Č. 3841.

Obecní přírážky (Slovensko): Kterak jest postupovati při vyměření obecních přírážek k státní dani výdělkové III. třídy, vyměřené z jednotlivých odvětví výdělečné činnosti poplatníkovy?

(Nález ze dne 1. září 1924 č. 8548).

V ě c: Filip M. v K. proti městskému zastupitelstvu v K. o městské přírážky.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — —

Sporná je toliko jedná otázka, zda totiž městská přírážka k státní výdělkové dani III. třídy má býti počítána podle jednotlivých daňových položek vyměřených poplatníku po rozumu § 3 zák. čl. XXIX z 1875 z jednotlivých odvětví jeho výdělečného zaměstnání, či ze součtu těchto položek.

Po názoru žal. úřadu příklonivšího se k důvodům I. instance jest rozhodná úhrnná suma vyměřené daně a nikoli, jak úřad ten praví, »její částka připadající na jednotlivé větve zaměstnání.« Tomuto názoru žal. úřadu lze však vytknouti nedostatek ve dvou směrech, jednak totiž, že není všeobecné pozitivní právní normy, o niž by se mohl opřít, a zvláštní nějaké normy se úřad ani nedovolává, jednak pak, že úřad přehlíží, že při zdanění příjmu plynoucího poplatníku z jeho různých zaměstnání výdělkovou daní III. třídy po rozumu § 3 zák. čl. XXIX z 1875 nejde o částky jedné a téže daňové položky, nýbrž že každý z pod-

niků těch je samostatným objektem zdanění a že zde tudíž je tolik samostatných daňových položek, kolik je zdaněných podniků, byť i jednomu a témuž poplatníku náležejících. To je patrné z doslovu cit. § 3 mluvícího o zvláštním zdanění jednoho každého podniku, pročež také v § 13 c) instrukce pro předsedy ukládajících komisí pro přímé daně, utvořených podle § 19 zák. čl. XLIV z 1883 (přil. I. nař. min. fin. č. 15.103 z 1896 — Penzügyi Közlöny 1986 č. 7), uloženo je předsedovi komise té pečovatí zvláště o to, aby poplatníkům, kteří mají více obchodů nebo zaměstnání podléhajících výdělkové dani III. třídy, daň ta byla vyměřena v částkách oddělených, podle každého jednotlivého podniku nebo zaměstnání.

Ale pak i pro příspěvky placené poplatníky k úhradě obecních břemen v podobě procentuálních přírážek k státním daním, jichž základem jsou tudíž tyto státní daně, směrodatné jsou, když — jak uvedeno — pozitivní normou jinak stanoveno není, jednotlivé daňové položky těchto státních daní, byť i se týkaly podniků témuž poplatníku náležejících, nikoli však součet položek těch, a je tedy právní názor, z něhož žal. úřad vycházel, bez opory v zákoně.

Jak ze správních spisů patrné, přijal úřad vyměřuje st-li procentuální městskou přírážku podle progresivní sazby k jeho státní výdělkové dani III. třídy, za základ obnos sdělený mu příslušným finančním orgánem jakožto daňovou položku oné státní daně, a nehleděl k st-lově námitce, že ve skutečnosti nejde o položku jedinou, nýbrž o součet více samostatných položek, připadajících na jednotlivé podniky, čímž st-l popřel správnost onoho základu.

Postupem tím mohl žal. úřad zasáhnouti do subjektivního práva st-lova, aby mu přírážky vyměřeny byly způsobem zákona odpovídajícím, když jde o plat vyměřovaný dle progresivní sazby. Povinností úřadu bylo tedy dle svrchu dovozené zásady, aby zjistil, zda a pokud námitky ty odpovídají skutečnosti.

Povinnosti té není úřad sprostěn, jak se podle vývodů svého odvodního spisu domnívá, tím, že st-l svého tvrzení v řízení správním neprokázal, když úřad ani netvrdí, ani ze správních spisů nevyplývá, že by průkaz toho byl od něho požadován.

Zůstalo tedy řízení v tomto bodu neúplným, podstatně vadným, a to následkem mylného právního názoru žal. úřadu, pročež bylo zrušiti výrok o řízení to se opírající podle § 7 zák. o ss jako zákonu odporující.

Č. 3842.

Honební právo (Slovensko): I. Šem 6 zák. čl. 126/1920 a nařízením č. 310/1922 přešla kompetence ke schvalování pachtu obecní honitby z volné ruky na župní úřad. — II. Může župní úřad odepriti schválení úmluvě, kterou se obecní honitba přenechává z volné ruky osobě soukromé proti tomu, že tato osoba postoupí obci příjem plynoucí z jejího tržního práva?

(Nález ze dne 1. září 1924 č. 8549.)

V ě c: J. Sch. ve Velké I. proti župnímu úřadu v Košicích o schválení směny obecní honitby za vybírání tržních poplatků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.